

Arrest

nr. 189 637 van 11 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. SOETAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 9 mei 2011 een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter M.K. Op 27 september 2011 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

Verzoekster diende op 22 mei 2014 een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter. Op 17 november 2014

werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Op 11 december 2014 diende verzoekster een derde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 22 april 2015, bij arrest nr. 143.809, het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 27 september 2011.

De aanvraag van 11 december 2014 resulteerde in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), omdat verzoekster niet had aangetoond dat zij voor haar komst naar België ten laste was van haar dochter.

Verzoekster diende op 3 november 2015 een vierde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter. Op 28 april 2016 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen omdat verzoekster niet had aangetoond dat zij voor haar komst naar België ten laste was van haar dochter en niet heeft aangetoond over geen eigendommen te beschikken.

Op 3 september 2016 diende verzoekster een vijfde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter.

Op 2 maart 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.09.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- echtscheidingsvonnis op naam van betrokkene en haar ex-echtgenoot*
- diverse documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst dienstencheques van bepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling dd. 25.08.2016 met bijhorende loonfiches voor de maanden augustus – oktober 2016; ‘attestation d’allocations familiales’ Famifed; attest OCMW Mechelen dd. 19.10.2016 met bijhorende jaarfiche 2015 tewerkstelling via art. 60 periode 2014-2015; attest van tewerkstelling 2016 Asap.be nv met individuele rekening dd. 30.08.2016; historiek werkloze dd. 07.09.2016; voorstel van vereenvoudigde aangifte inkomstenjaar 2015 - aanslagjaar 2016 - attest mutualiteit dd. 05.11.2016: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs; attest Partena dd. 15.06.2015; ‘attestation destinee aux personnes beneficant de l’intervention majoree de l’assurance’ Partena dd. 15.03.2012 waaruit blijkt dat betrokkene recht had op een verhoogde tegemoetkoming*

- verklaring op eer vanwege betrokkene dd. 22.05.2014: echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet in overweging genomen worden als bewijs van onvermogen in het land van herkomst.
- verklaring Werkgroep Integratie Vluchteling vzw waaruit blijkt dat betrokkene gebruik maakt van de voedselbedeling sinds 2012
- attest OCMW Mechelen dd. 20.10.2016 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij sedert 17.11.2014 geen financiële hulp meer ontvangt; attest OCMW Mechelen dd. 21.12.2015 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij sedert 17.12.2014 geen financiële hulp meer ontvangt.
- eigendomsattest dd. 07.09.2016

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, dat er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 20.05.2011 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden den aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Dit is reeds de 5de aanvraag van betrokkene. Tot op heden kon er niet worden vastgesteld dat betrokkene onvermogen is in het land van herkomst, en, voorafgaandelijk aan haar komst naar België, reeds ten laste was van de referentiepersoon. Ook bij deze aanvraag ontbreekt hiervan elk bewijs; het schrijven van de advocaat van betrokkene dd. 25.10.2016 en het voorgelegde echtscheidingsvonnis doen hier geen afbreuk aan. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf in België creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen. Er blijkt ook dat zowel betrokkene als de referentiepersoon, sinds betrokkene in België verblijft, zich herhaaldelijk hebben moeten wenden tot het OCMW en overige instanties om in hun bestaansmiddelen/ levensonderhoud te kunnen voorzien. Heden lijkt dit niet meer het geval te zijn, dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat dit maandenlang wel het geval was.

Tevens dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 24.10.2016 zelf ononderbroken tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Het gegeven dat de dochter van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het jarenlange preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is genomen uit de schending van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van diezelfde wet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van

het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

« Quant à l'annexe 20

- quant aux revenus

Comme rappelé, il paraît pour le moins étonnant que d'une part, les revenus de la fille de la requérante ne paraissent pas suffisants dans le cadre de ce dossier et d'autre part qu'il ait été jugé suffisant dans le cadre de la demande de regroupement familial de son beau-fils.

- quant à la preuve de la dépendance du pays d'origine.

Quel est ce pays ? Le Congo, l'Allemagne où la requérante résidait légalement à partir de 2001 ?

Il paraît évidemment difficile d'apporter la preuve d'un fait négatif. Comme rappelé dans l'exposé des faits la requérante avait été prise en charge par ses enfants en Allemagne, en France et actuellement sur le territoire.

Ce fait négatif néanmoins est déduit d'une part de l'absence de demande d'aide sociale (sauf une période de force majeure) et d'autre part du travail de sa fille en enfin de la législation sociale elle-même.

Il convient, en effet, de retenir que la requérante vit en Europe depuis 2001, On ne peut aussi retenir une argumentation "traditionnelle" qui n'aurait été que fictive dans le chef de la requérante.

La requérante doit-elle rentrer au Congo, où elle n'a plus aucune attache depuis 2001, attendre 6 mois pour introduire une demande de regroupement familial ? On se doit de constater qu'il n'y a eu aucune appréciation du critère de proportionnalité dans la cadre de ces décisions.

Quant à l'ordre de quitter le territoire

De l'absence de prise en considération des éléments du dossier administratif. (contraire à l'article 62 de la Loi).

Le conseil se permet ici une digression - qui pourtant est essentielle.

Une demande d'attestation d'enregistrement traduit une demande fondée sur l'article 8 de la CEDH (notamment) - ce qui est en définitive ignoré par la partie adverse.

Une lecture linéaire des dispositions (légales) aussi n'est pas conforme, il appartient, en effet, à la partie adverse de prendre en compte tous les éléments qui lui sont soumis dans le cadre de cette demande.

Cette lecture adverse est d'autant non conforme dans la mesure où la décision comporte deux décisions distinctes.² Aucune de celles-ci cependant n'a pris en compte concrètement les éléments pourtant formellement rappelés ou ressortant du dossier administratif (vie familiale et privée, longueur du séjour, travail (à lire avec l'article 23 de la Constitution) la décision se limite cependant à de simples périphrases).

La CJUE a pourtant rappelé aux États de la nécessité de procéder à une appréciation équilibrée et raisonnée [43 Il convient, enfin, de rappeler qu'il découle de la jurisprudence de la Cour que l'article 17 de la directive 2003/86 impose une individualisation de l'examen des demandes de regroupement (arrêts Chakroun, C-578/08, EU :C :2010 :117, point 48, ainsi que K et A, C-153/14, EU :C :2015:453, point 60) et que les autorités nationales compétentes, lors de la mise en oeuvre de la directive 200 /86 et de l'examen des demandes de regroupement familial, doivent procéder à une appréciation équilibrée et raisonnable de tous les intérêts en jeu (voir, en ce sens, arrêt O e.a., C-356/11 et C-357/11, EU :C: 2012: 776, point 81). CJUE,21 avril 2016, c-558/14] - ce qui n'est manifestement pas le cas d'espèce.

Rappelons également qu'elle doit être adéquate et proportionnelle

Il convient enfin de rappeler la consécration de principes généraux de droit lors de la modification de 2012 qui a introduit un article 74/13

Art. 74/13. [1 Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.]

En l'espèce :

- Madame réside en Europe depuis 2001 sur le territoire depuis 2011.*
- Madame partage sa vie depuis 2010 avec sa fille, Adrienne, et ses petits enfants*
- La présence de Madame est indispensable pour l'organisation familiale*
-*

On se doit de souligner une absence de réelle motivation si ce n'est stéréotypé et non admissible d'autant qu'il existe un dossier administratif qui reprend de nombreux éléments concernant la situation de la requérante.

On se doit aussi de constater qu'il y a eu un empressement illégal à donner une motivation qui ne démontre certes pas un examen approfondi de sa situation personnelle ⁶

Rappelons certains enseignements :

Obligation de motivation : « Or, le Conseil d'État a déjà rappelé (notamment en son arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce. » (CCE n° 9105 du 21 mars 2008, RDE 2008, 62)

Regardée par d'aucuns comme une considération de bon sens, la règle selon laquelle toute décision administrative doit, même dans l'exercice d'un pouvoir d'appréciation aussi large soit-il, être fondée sur des motifs de fait et de droit objectivement admissibles et qui se dégagent soit de la décision elle-même, soit du dossier administratif, a été expressément admise comme un principe général du droit par le Conseil d'État, et ce, dès 1974. Le Conseil d'État a, par la suite confirmé, à diverses reprises, l'existence de ce principe qu'il a aussi parfois qualifié de principe de bonne administration.

Il convient toutefois de préciser qu'avant même que le Conseil d'État n'élève expressément cette règle au rang de principe général du droit non écrit, il avait en réalité toujours été estimé qu'une décision administrative doit être matériellement motivée et que son auteur doit donc pouvoir justifier cette décision, tant en fait qu'en droit, et, au besoin, par la production d'un dossier administratif. (Jacques Jaumotte, Les principes Généraux, in Le Conseil d'État de Belgique, Bruylant, 1999, 636)

Le devoir de prudence : En application de ce principe (prudence), il incombera, le cas échéant, à l'autorité de permettre à l'administré - voire même de l'inviter - à compléter son dossier ou à rectifier les manquements procéduraux 78 et, si besoin est, de l'entendre afin qu'il puisse, lorsque les faits ne sont pas susceptibles de constatation directe, donner sa propre version des faits par rapport à celle à laquelle est parvenue l'administration, en respectant pour ce faire les règles de l'administration de la preuve.

Il convient de constater que le Conseil d'État a aussi, dans certains cas, assimilé le principe de minutie au principe du raisonnable, à celui de l'obligation de motivation matérielle.

C'est en rapport avec ce principe que l'on peut rappeler un arrêt de 2002 : Il incombe à l'administration d'interpréter la demande du requérant dans un sens qui est susceptible d'avoir pour lui l'effet qu'il recherche ou à tout le moins de l'inviter à introduire une demande en ce sens en bonne et due forme. (n° 107.426 (Prés. XV Réf.), 6 juin 2002 M. Leroy (R.).

L'administration a également l'obligation de ne se prononcer qu'après avoir examiné les circonstances particulières de l'affaire. Cela signifie qu'elle n'a pas le droit de prendre des mesures de principe,

comme, par exemple, d'opposer un refus d'autorisation à caractère général exclusivement fondé sur des considérations d'intérêt trop vague (Conseil d'État, fr. 9 juillet 1943 Tabouret et Laroche: p. 182).

Le Devoir de soin – de minutie : « Le devoir de soin impose à l'Autorité de travailler soigneusement lorsqu'elle enquête à propos de faits et de veiller à ce que toutes les données utiles lui soient fournies afin que sa décision puisse se former après une appréciation convenable de toutes les données utiles à la cause » (CE n° 58.328, 23.02.96).

« Au surplus, une autorité administrative doit veiller à décider en pleine connaissance de cause, au besoin en recourant aux lumières d'un conseil juridique ». (CE, XIII, 5.11.98, n° 76.805, JLMB, 1999 page 698).

« Il incombe à la partie adverse de se procurer les moyens nécessaires à ce que la mission de service public...s'exécute conformément aux règles de la bonne administration, en respectant une équitable procédure. Elle ne saurait se retrancher derrière la surcharge de cette commission pour justifier qu'il soit dérogé à ces règles ». (Arrêt du 7 septembre 1993 n° 43.923)

« Il appartient aux autorités administratives de venir spontanément en aide aux administrés, dans le cadre des procédures les mettant en rapport avec ceux-ci (transmettre une demande à l'autorité compétente; aider à remplir un document; inviter à compléter un dossier; ..). À défaut, l'autorité pourra se voir reprocher d'avoir manqué de minutie dans la recherche et l'appréciation des éléments de fait de nature à lui permettre de statuer en pleine connaissance de cause. (Voir, en ce sens: N. V. Kabec, n° 32.065 du 23 février 1989; Lavent, n° 38.802 du 20 février 1992).

Il ressort de ce qui précède que les deux décisions sont manifestement illégales »

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De eerste bestreden beslissing is het resultaat van de (vijfde) aanvraag tot gezinshereniging die verzoekster had ingediend in functie van haar dochter, Unieburger met de Duitse nationaliteit. De gemachtigde heeft verwezen naar artikel 40bis , §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat reeds een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, en dat de voorgelegde stukken de onvermogenheid van verzoekster niet aantonen en evenmin dat zij vanuit het land van herkomst financieel ten laste was van haar dochter.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing, luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[..]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EUburger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”* Hoewel het arrest Reyes betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn –ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf– om het begrip “ten laste” zoals omschreven in casu anders te gaan beoordelen.

De Raad wijst erop dat het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekster stelt vooreerst dat het bevreemdend overkomt dat de inkomsten van haar dochter niet volstaan in het kader van deze aanvraag, doch wel volstonden in het kader van de aanvraag van haar schoonzoon. Echter, in de thans bestreden beslissing wordt niet geoordeeld over de inkomensvoorwaarde waaraan de referentiepersoon moet voldoen, omdat niet is aangetoond dat verzoekster vanuit het land van herkomst reeds financieel ten laste was van haar dochter. De “bedenking” van verzoekster is alleen al om die reden niet relevant.

Verder betoogt verzoekster dat het niet duidelijk is welk land wordt bedoeld met het land van herkomst of origine: Congo of Duitsland. Zij stelt dat zij ten laste was van haar kinderen in Duitsland, in Frankrijk en nu in België, en dat van haar geen negatief bewijs kan worden verwacht en dat het feit dat zij ten laste is kan worden afgeleid uit het gegeven dat er geen sociale bijstand werd gevraagd, met uitzondering van een periode van overmacht), en van het feit dat haar dochter werkt.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat uit geen enkel van de bij de aanvraag voorgelegde stukken blijkt dat zij financieel ten laste is geweest van haar dochter, zij het in Duitsland dan wel in haar land van origine, met name de Democratische Republiek Congo. In die zin heeft zij er

geen belang bij te alluderen dat niet genoeg zou zijn toegelicht op welk land de verwerende partij doelt wanneer zij stelt *“dat er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”*. In de mate dat zij stelt dat zij er niet toe gehouden kan zijn een negatief bewijs te leveren, valt niet in te zien waarom zij niet enig bewijsstuk zou kunnen bijbrengen van het feit dat zij onvermogen was in haar land van herkomst, dan wel van het feit dat zij aldaar reeds financieel werd gesteund door haar dochter. Thans liggen geen dergelijke stukken voor.

Waar verzoekster louter verwijst naar de tewerkstelling en naar het feit dat geen sociale bijstand werd gevraagd, en naar de sociale wetgeving zelf, moet erop worden gewezen dat deze gegevens slechts betrekking hebben op de situatie in België, en ze niet op haar situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst.

Door te stellen dat haar situatie niet op de “traditionele” wijze kan worden beoordeeld omdat zij reeds sedert 2001 in België zou verblijven, doet verzoekster niets minder dan aan de Raad te vragen dat de toepasselijke wettelijke bepalingen buiten beschouwing zouden worden gelaten en de verwerende partij voor voldoende feiten zou worden gesteld, hetgeen vanzelfsprekend niet geoorloofd is.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Dat geen evenwichtige en redelijke beoordeling zou zijn gemaakt van het onderhavige verzoek om gezinsherenging, zoals zij meent te kunnen stellen onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak Khachab (HvJ C-558/14, Khachab, 21 april 2016, paragraaf 43) is niet aannemelijk gemaakt. Dat in deze beslissing een belangenafweging zou hebben moeten plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 23 van de Grondwet is evenmin aangetoond (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

2.4. Verzoekster richt vervolgens haar pijlen op het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij citeert artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar het feit dat zij sedert 2001 in Europa verblijft en sedert 2011 in België, dat zij sedert 2010 bij haar dochter en kleinkinderen verblijft en dat haar aanwezigheid onmisbaar is voor de organisatie van het gezin. Voorts geeft zij een theoretische uiteenzetting over de mogelijke gebreken van een administratieve rechtshandeling, doch zonder deze toe te passen op haar concrete zaak. Immers, zij gaat volledig voorbij aan de motivering met betrekking tot de afwegingen die de verwerende partij heeft gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden op een andere manier moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. De beoordeling van het gezins- en familieleven onder de vlag van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dekt in casu dan ook deze die moet worden gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In het bevel om het grondgebied te verlaten luidt het als volgt:

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Het gegeven dat de dochter van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het jarenlange precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in die zin dat wel degelijk rekening is gehouden met haar verblijf bij haar dochter. Verzoekster laat deze motieven volledig ongemoeid en brengt geen enkel concreet argument of begin van bewijs bij dat erop zou wijzen dat de belangenafweging ex artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dan wel ex artikel 8 van het EVRM disproportioneel zou zijn. In de mate dat zij nog verwijst naar haar beweerde onmisbaarheid in de familiale organisatie, kan alleen maar worden vastgesteld dat zij het houdt bij blote beweringen, zonder meer, hetgeen niet van aard is de motivering als gebrekkig af te doen.

2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS